

Δημιουργική γραφή - Συνέχεια ιστορίας

Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει¹

(α)

Η Κενγκά, αδύναμη πλέον να πετάξει, άρχισε να χάνει ύψος με μεγάλη ταχύτητα. Ήταν φοβισμένη και ανήσυχη. Πίστευε πως είχε έρθει το τέλος. Γνώριζε πως αργά ή γρήγορα, πιθανότατα θα πέθαινε και τώρα ήταν σχεδόν βέβαιη πως η πτώση της θα την αποτελείωνε. "Δεν πειράζει", σκέφτηκε. "Τουλάχιστον δε θα πεθάνω από την πείνα, ούτε από ασφυξία. Δε θα βασανιστώ πολύ." Παρόλ' αυτά, υπήρχε μια ελπίδα βαθιά ριζωμένη μέσα της, που δημιουργήθηκε μόλις αντίκρισε την αμβουργιανή εκκλησία. Ήλπιζε πως ο Θεός θα τη βοηθήσει.

Ήταν ήδη πολύ κοντά στο έδαφος. Έκλεισε τα μάτια της σφιχτά και προσευχήθηκε με όλη της την ψυχή. Πλέον, ενδιαφερόταν πολύ περισσότερο για την ψυχή που κουβαλούσε μέσα της, παρά για τον ίδιο της τον εαυτό. Άνοιξε για μια στιγμή τα μάτια της και κατάλαβε πως σε μερικά δευτερόλεπτα θα έπεφτε στο έδαφος. Έκλεισε τα μάτια της ακόμα πιο σφιχτά και συνέχισε να προσεύχεται. Περίμενε την προσγειώσή της...

Ένωσε να πέφτει σε κάτι μαλακό και γούνινο. Ήταν σίγουρη πως βρισκόταν στον παράδεισο και ότι ο Θεός την πήρε μαζί του λίγο πριν προσγειωθεί, ώστε να μην νιώσει τον πόνο της πτώσης. Άνοιξε τα μάτια της σιγά-σιγά και είδε δύο τεράστια γαλανά μάτια να την εξετάζουν προσεκτικά. «Α!», τσίριξε τρομαγμένη και έκπληκτη με την λεπτή της φωνή. Το πλάσμα που την έβλεπε έκανε μερικά βήματα πίσω. Ήταν ένας χοντρός, βρώμικος γάτος με καφετί τρίχωμα. Η Κενγκά, κατάλαβε αμέσως πως είχε προσγειωθεί πάνω σ' αυτό το γάτο και ότι αυτός την κράτησε για ακόμη λίγο στη ζωή. Ένωσε την ανάγκη να τον ευχαριστήσει. «Ευχαριστώ», του είπε. «Μου χάρισες ακόμη λίγη ώρα πάνω σ' αυτή τη γη και έτσι θα μπορέσω να γεννήσω το αυγό μου. Σε ευχαριστώ απ' τα βάθη της καρδιάς μου.» Ο γάτος δεν έδωσε καμία σημασία στα λόγια της και ξάπλωσε για να πάρει έναν υπνάκο. Η Κενγκά κοίταξε γύρω της και κατάλαβε πως βρισκόταν στο προαύλιο της εκκλησίας του Αγίου Μιχαήλ. Ήταν αδύνατη, ετοιμοθάνατη και η μόνη της έννοια ήταν το αν θα κατάφερνε να γεννήσει το αυγό της. Έπρεπε να προσπαθήσει. Άρχισε να προσπαθεί και εξάντλησε όλες τις δυνάμεις της. Και τελικά τα κατάφερε! Γέννησε το αυγό της! Μια άλλη ανησυχία όμως, της γεννήθηκε στο μυαλό. Πώς θα μεγάλωνε το μωρό της; Ποιος θα το κλωσσούσε; Ποιος θα του μάθαινε να πετάει;

Όλα αυτά τα ερωτήματα πηγαινοέρχονταν στο μυαλό της και τη βασάνιζαν. Η μόνη λύση που μπορούσε να σκεφτεί ήταν ο γάτος! Ήταν πραγματικά περίεργο

¹ Με βάση το ομότιτλο κείμενο του Λουίς Σεπούλβεδα, από το βιβλίο *Ο λόγος ανάγκη της ψυχής*, Β΄ Γυμνασίου, τεύχος α΄, βιβλίο μαθητή, Υ.Α.Π. 2012, σ. 60.

να του ζητήσει κάτι τέτοιο, αλλά ήταν η τελευταία της επιλογή. Παρόλο που ήταν πιο αδύναμη από ποτέ κατάφερε να ψελλίσει: «Σε παρακαλώ, άκουσέ με. Ελάχιστος χρόνος μου απομένει σε αυτό τον κόσμο. Και ειλικρινά, δε με ενοχλεί που θα πεθάνω. Αυτό που με ενδιαφέρει, είναι αυτή η αθώα ψυχούλα που κρύβεται μέσα σε αυτό το αυγό. Δεν έχει φταίξει σε τίποτα. Ξέρω πως θα ακουστεί περίεργο, αλλά εσύ είσαι ο μόνος που μπορεί να το κλωσήσει και στη συνέχεια να το μάθεις να πετάει. Δεν είναι κάτι δύσκολο, πίστεψέ με. Σε παρακαλώ, κάνε μου αυτή τη χάρη. Είσαι η τελευταία μου ελπίδα. Σε παρακαλώ...»

Ο γάτος, που τόση ώρα είχε γυρισμένη την πλάτη του στη γλαροπούλα, στάθηκε στα πόδια του και την πλησίασε. Φαίνεται πως, η συγκινητική παράκληση της Κενγκά, κατάφερε να πείσει το γάτο να βοηθήσει. Της είπε λοιπόν: «Συγγνώμη που δε σου έδωσα σημασία απ' την αρχή. Λυπάμαι πραγματικά για την κατάσταση που βρίσκεσαι, αλλά μπορώ να σου εγγυηθώ κάτι. Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να μεγαλώσει το μωρό σου όσο το δυνατό καλύτερα. Να είσαι σίγουρη γι' αυτό.» Μία έκφραση γαλήνης και ανακούφισης φάνηκε στο πρόσωπο του πτηνού. Είπε ένα τελευταίο ευχαριστώ στο γάτο και ξεψύχησε. Ο γάτος είπε συγκινημένος: «Στο υπόσχομαι ότι όλα θα πάνε καλά. Στο υπόσχομαι...»

Αντρέας Μιχαήλ, Β'2

(β)

Η Κενγκά μόλις είδε έναν ψηλό πύργο με ένα χρυσαφένιο ανεμοδείκτη κατάλαβε πως ήταν ο Άγιος Μιχαήλ, η αμβουργιανή εκκλησία και έκρωξε από τη χαρά της σαν κόρνα αυτοκινήτου. Έκλεισε τα μάτια της και άρχισε να πέφτει σαν τα φύλλα το φθινόπωρο που τα παρασέρνει ο άνεμος... Κάπως έτσι έπεσε και αυτή μέσα στη θάλασσα. Μετά από λίγη ώρα που έφερε τις αισθήσεις της, άρχισε να κολυμπά με δυσκολία, αφού τα φτερά της ήταν ακόμη κολλημένα στο σώμα της από το κύμα πετρελαίου. Με την βοήθεια των κυμάτων κατάφερε να φτάσει στην ακρογιαλιά, να ξεκουραστεί γιατί είχε κάνει ένα πολύ μακρινό ταξίδι.

Άρχισαν να εμφανίζονται τα πρώτα σύννεφα βροχής και αυτή χάρηκε γιατί θα καθαριζόταν. Όταν άρχισε να βρέχει δοκίμασε μια σταγόνα και είπε «Γιακ! Αηδία! Μισώ την όξινη βροχή και είμαι αλλεργική... Πρέπει να βρω ένα καταφύγιο και γρήγορα μάλιστα! Ένα πράγμα που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν τι αντίτυπο υπάρχει στο περιβάλλον και ότι αυτοί θα την πληρώσουν». Αυτά είπε η Κενγκά και άρχισε το περπάτημα, ενώ σκεφτόταν το αυγό που κυοφορούσε πως θα τα καταφέρει να ζήσει.

Μετά από αρκετή ώρα και πολύ περπάτημα, ένιωθε να την εγκαταλείπουν σιγά σιγά οι δυνάμεις της. Για καλή της τύχη βρήκε μια βάρκα, όχι πολύ μακριά από αυτή και μπήκε μέσα για να προφυλαχτεί και να ζεσταθεί από τη βροχή. Η βάρκα άνηκε σε ένα ψαρά, που ήταν πολύ καλός και είχε οικογένεια. Όλο το απόγευμα καθάριζε το σώμα της και πονούσε που έβγαιναν τα φτερά της. Ο

ψαράς βρίσκει τη γλαροπούλα σε μια γωνιά της βάρκας να ξεπουπουλιάζεται και την πήρε με τα χέρια του στο σπίτι του για να την φροντίσει.

Με το που μπήκε απ' την πόρτα, τα παιδιά έτρεξαν να αγκαλιάσουν τον πατέρα τους. Ο ψαράς τους έδειξε την Κενγκά και τους εξήγησε πως θα πρέπει να την φροντίσουν έτσι ώστε να την βοηθήσουν να πετάξει ξανά. Τα παιδιά συμφώνησαν. Μαζί με την οικογένεια έμενε και ένας μπεζ, γαλανομάτης, δυνατός γάτος με το όνομα Ζορμπάς. Ο Ζορμπάς βοήθησε την οικογένεια και φρόντισαν την Κενγκά. Μετά από λίγες μέρες η γλαροπούλα ήταν ολοκάθαρη και πάρα πολύ καλύτερα.

Είχε φτάσει η μέρα που θα γεννούσε το αυγό της και θα ήθελε βοήθεια να μεγαλώσει το μικρό γιατί θα ήταν πολύ κουρασμένη. Ο γάτος την άκουσε που έκραζε με κραυγές πόνου και έτρεξε να την βοηθήσει. Αυτή του είπε και έκαναν συμφωνία να της κλωσήσει και να της μεγαλώσει το μικρό. Ο Ζορμπάς συμφώνησε. Έλα όμως που ο γάτος δεν ήξερε πώς να ξεγεννήσει την Κενγκά και έτρεξε στο λιμάνι... Εκεί βρήκε γλάρους φίλους του, τον Τζάκ, την Μαίρη, τον Μάττυ και τον Μαξ και τους είπε για την Κενγκά. Όσπου να φτάσουν στο σπίτι η Κενγκά γέννησε το αυγό της και όλοι χάρηκαν!!!!

Έτσι ο γάτος βοηθούσε την Κενγκά μέχρι να γίνει καλύτερα και να μεγαλώσουν το μικρό...

Ευπραξία Ολυμπίου, Β'2

Γυμνάσιο Αρχαγγέλου, 2012-2013

Διδάσκουσα: Γεωργία Τσιάρτα